

## ภาคผนวก ก

บทคัดย่อคำพิพากษาคดีหมิ่นประมาทของศาลฎีกา พ.ศ. 2545-2550

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๕/๒๕๕๕ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ โจทก์  
นายทรงเกียรติ ชาติพัฒนานนท์ จำเลย  
อาญา หมิ่นประมาทโดยการโฆษณา แสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต  
โฆษณาคำพิพากษา (มาตรา ๓๒๘, ๓๒๙, ๓๓๒)  
วิธีพิจารณาความอาญา พยานหลักฐาน (มาตรา ๒๒๗)  
พ.ร.บ. การพิมพ์ (มาตรา ๔๘)

ในทางพิจารณาของโจทก์และจำเลยไม่ปรากฏว่าโจทก์เคยถูกจับกุม สอบสวนหรือดำเนินคดี ฉะนั้น การพาดหัวข่าวทางหนังสือพิมพ์ ค. รายสัปดาห์ ในหน้าแรกพร้อมภาพใบหน้าของโจทก์มีข้อความว่า “ลับ ชี้นำนวนความผิด จับ “ธ” (ซึ่งหมายถึงโจทก์)” ย่อมทำให้ผู้อ่านโดยทั่วไปเข้าใจว่าโจทก์ถูกจับกุม สอบสวนดำเนินคดีซึ่งมิใช่ข้อความจริง ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นและถูกเกลียดชังได้

โจทก์ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและเป็นประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ในช่วงเวลาที่คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์มีมติให้กล่าวโทษดำเนินคดีแก่ ส. กับพวก ซึ่งในวันที่มีมติโจทก์ก็เข้าร่วมประชุมในฐานะประธานด้วย ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบว่าติดังกล่าวเป็นเรื่องของคณะกรรมการไม่เกี่ยวกับโจทก์ได้ แต่เมื่อปรากฏว่าโจทก์กับ ส. ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกัน และฝ่ายตรวจสอบของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ได้ติดตามตรวจสอบการปิ่นหุ่นของกลุ่มอื่นๆ นอกเหนือจากกลุ่มของ ส. ด้วย ไม่ใช่เลือกปฏิบัติเฉพาะกลุ่มของ ส. เพียงกลุ่มเดียว แสดงว่าการกล่าวโทษร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่ ส. มิใช่การกระทำที่ลำเอียงหรือเลือกปฏิบัติ ฉะนั้น การที่จำเลยเสนอข่าวว่าโจทก์ให้ดำเนินคดีจับ ส. พร้อมยัดข้อหาเป็นการใช้อำนาจทำเพื่อเพื่อน ซึ่งเป็นการปฏิบัติโดยลำเอียง ย่อมทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าโจทก์มิได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตและไม่มีคุณธรรมเลือกปฏิบัติมุ่งช่วยเหลือพวกพ้อง ย่อมทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง การกระทำของจำเลยมิใช่การติชมด้วยความเป็นธรรมหรือเป็นการแสดงข้อความโดยสุจริต

จำเลยต้องรับผิดชอบในฐานะบรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณาหนังสือพิมพ์ ค. รายสัปดาห์ โดยที่จำเลยมิได้เป็นผู้ประพันธ์ข้อความ หนังสือพิมพ์ดังกล่าวมักเสนอข่าวใหญ่เกี่ยวกับธุรกิจและออกเป็นรายสัปดาห์ซึ่งมีผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม การให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาทั้งในหนังสือพิมพ์ประเภททั่วไปและธุรกิจ ทั้งรายวันและรายสัปดาห์ย่อมไม่เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดของจำเลยสมควรให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ ค. รายสัปดาห์และหนังสือพิมพ์ ผ. รายสัปดาห์ เพียง ๒ ฉบับ

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์พิมพ์ออกจำหน่ายทั่วราชอาณาจักร จำเลยได้เสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ฉบับที่ ๒๒๓ ประจำวันจันทร์ที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงวันอาทิตย์ที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๐ พร้อมกับตีพิมพ์ภาพใบหน้าของโจทก์ติดกับข้อความพาดหัวข่าวในหน้าแรกมีข้อความว่า “ลับ ชี้นำนวนความผิด จับ “ธารินทร์”” และมีข้อความต่อไปอีกว่า “รัฐบาลเตรียมเปิดปฏิบัติการ ตีรวกระหน่ำคราด ส้าทับด้วยที่เด็ด “ตัดไม้ข่มนาม” กำราบลดระดับความห้าวแกนน่านพรรคฝ่ายค้านอย่างประชาธิปไตย ด้วยการสะกิดประเด็นเบื้องหลังหายนะ บี.บี.ซี. เอฟ.ซี.ไอ. และการรั่วไหลของเงินภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวนเงินมหาศาลระหว่างปี ๒๕๓๕ - ๒๕๓๘ ที่พรรคประชาธิปไตยเรื่องอำนาจออกมาไล่ล่าหาตัวการรับผิดชอบ รายการนี้อัดตุนคลังธารินทร์มีสิทธิถูกหวยรวรยเคราะห์ครั้งใหญ่ ได้รับสถาปนาเป็นผู้ต้องหาฐานใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบแถมพ่วงด้วยการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เจ้าตัวออกอาการอู้อี้มีท่าทีเหมือนหยิ่งรู้ชะตากรรมความวิบากที่กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้” และมีข้อความในหน้าที่ ๒ ตอนหนึ่งว่า “ผลงานชิ้นแรกที่ขุนคลังธารินทร์ นิมนต์หมื่น ดู่จะมีความภูมิใจภูมิใจอย่างมากนับตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หลังจากพรรคประชาธิปไตยชนะการเลือกตั้งในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๕ ก็คือ การนั่งเป็นประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์หรือ ก.ล.ต. ในคืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ เพื่อดำเนินการจับสอง วัชรศรีโรจน์ พร้อมยึดข้อหาว่าคบคิดกับเพื่อน พี่น้อง บันหุ้นแบงก์กรุงเทพ พาณิชยการหรือ บี.บี.ซี... หากแต่มีเบื้องหลังที่แท้จริงที่คนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลที่บิดเบือนไปจากความจริงก็คือ กรณีการจับบันหุ้นดังกล่าวเป็นการกระทำของขุนคลังผู้รักเพื่อน ใช้อำนาจหน้าที่ทำเพื่อเพื่อนคือเกริกเกียรติ



ชาลีจันทร์ เนื่องมาจากก่อนหน้านี้กำลังเกิดศึกการแย่งชิงหุ้นในแบงก์ บี.บี.ซี. ระหว่างเจ้าของเดิมกับสอง วัชรศรีโรจน์ ที่เข้ามาไล่เก็บซื้อหุ้นที่ผู้ถือหุ้นใหญ่เทขายออกมา การช่วยเบรก การเข้ามาไล่เก็บซื้อหุ้นแบงก์ บี.บี.ซี. โดยการสั่งจับสอง วัชรศรีโรจน์ ขอบ้านหุ้น ซึ่งเป็นการปฏิบัติโดยลำเอียง ทำให้เกริกเกียรติ ชาลีจันทร์ ยังคงรักษาความเป็นเจ้าของกิจการแบงก์ บี.บี.ซี. เอาไว้ได้...” ข้อความดังกล่าวเป็นการกระทำ โดยมีเจตนาหมิ่นประมาทใส่ความโจทก์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าโจทก์อยู่เบื้องหลังความเสียหายที่เกิดขึ้นกับธนาคารกรุงเทพ พาณิชยการ จำกัด โดยโจทก์มีความผิด และถูกจับเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าโจทก์ได้ดำเนินคดีกับนายสอง วัชรศรีโรจน์ ในข้อหาบ้านหุ้นโดยอคติ มิได้ตั้งอยู่บนความถูกต้องและเป็นธรรมกลั่นแกล้งนายสอง วัชรศรีโรจน์ เพื่อช่วยเหลือนายเกริกเกียรติ ชาลีจันทร์ ซึ่งเป็นเพื่อนกับโจทก์ ซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นความเท็จทั้งสิ้น ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘, ๓๓๒, ๕๘, ๙๒ พระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘ และขอให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาของศาลลงในนิตยสารดอกเบี๋ยรายเดือน หนังสือพิมพ์ ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ และหนังสือพิมพ์รายวันอื่นอีก ๘ ฉบับด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่ที่จำเลยได้เสนอข่าว คือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ ผู้จัดการ มติชน แนวหน้า ข่าวสด เดอะเนชั่น และบางกอกโพสต์ เป็นเวลา ๑๕ วันติดต่อกัน โดยจำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา หากจำเลยไม่สามารถลงโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับใดฉบับหนึ่งได้ ไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ให้จำเลยลงโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับอื่นตามที่โจทก์จะเป็นผู้กำหนดโดยจำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๘ ประกอบพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘ ให้ลงโทษจำคุก ๖ เดือนและปรับ ๖๐,๐๐๐ บาท จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน ประกอบกับจำเลยมิใช่เป็นผู้เขียนข่าว แต่รับผิดชอบในฐานะบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับเกิดเหตุ อันเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง ยังมีโอกาสเผยแพร่ข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน เห็นสมควรให้โอกาสจำเลยได้กลับตัวและประพฤติดีเป็นพลเมืองดีสักครั้ง โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยไว้ ๑ ปี โดยให้จำเลย

ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญา มีกำหนด ๔ ครั้ง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ กับให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาในนิตยสารดอกเบี๋ยรายเดือน หนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หรือหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ฉบับใดฉบับหนึ่ง หนังสือพิมพ์มติชน หรือหนังสือพิมพ์ข่าวสดฉบับใดฉบับหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์ ด้วยตัวอักษรขนาดเท่าที่หนังสือพิมพ์ทั่วไปเสนอข่าวตามปกติ เป็นระยะเวลา ๗ ครั้งติดต่อกัน ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ในช่วงระยะเวลาระหว่างวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๘ จำเลยเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์และผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ พิมพ์จำหน่ายทั่วราชอาณาจักร เมื่อระหว่างวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๐ จำเลยได้เสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ ฉบับที่ ๒๒๓ ประจำวันจันทร์ที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงวันอาทิตย์ที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๐ โดยลงข่าวพร้อมพิมพ์ภาพใบหน้าโจทก์ในหน้าแรกว่า “ลับ ชี้นำนวนความผิด จับ “ธารินทร์”” และมีข้อความต่อไปอีกว่า “รัฐบาลเตรียมเปิดปฏิบัติการ ตีหัวกระโหลกคราด ส้าทับด้วยที่เด็ด “ตัดไม้ข่มนาม” การบดลระดับความห้าวแกนนำพรรคฝ่ายค้านอย่างประชาธิปไตย ด้วยการสะกิดประเด็นเบื้องหลังหยานะ บี.บี.ซี. เอฟ.ซี.ไอ. และการรั่วไหลของเงินภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวนเงินมหาศาลระหว่างปี ๒๕๓๕ ๒๕๓๘ ที่พรรคประชาธิปัตย์เรื่องอำนาจออกมาไล่ล่าหาตัวการรับผิดชอบ รายการนี้อัดตุนคลังธารินทร์มีสิทธิถูกหวยรวยเคราะห์ครั้งใหญ่ ได้รับสถาปนาเป็นผู้ต้องหาฐานใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ แถมพ่วงด้วยการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเจ้าตัวออกอาการอู้อี้มีท่าทีเหมือนหยิ่งรู้ชะตากรรมความวิบากที่กำลังคืนกลานเข้ามาใกล้” กับมีข้อความในหน้า ๒ ตอนหนึ่งว่า “ผลงานชิ้นแรกที่ขุนคลังธารินทร์ นิมนานเหมินทร์ ดูจะมีความภูมิอก ภูมิใจอย่างมากนับตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หลังจาก ที่พรรคประชาธิปัตย์ชนะการเลือกตั้งในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๕ ก็คือ การนั่งเป็นประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์หรือ ก.ล.ต. ในคืนวันที่ ๑๗



พฤษภาคม ๒๕๓๕ เพื่อดำเนินการจับสอง วัชรศรีโรจน์ พร้อมยึดข้อหาว่าคบคิดกับเพื่อน พี่น้อง บันหุ้นแบงก์กรุงเทพ พาณิชยการ หากแต่มีเบื้องหลังที่แท้จริงคนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลที่บิดเบือนไปจากความจริงก็คือ กรณีการจับบันหุ้นดังกล่าวเป็นการกระทำของขุนคลังผู้รักเพื่อน ใช้อำนาจหน้าที่ทำเพื่อเพื่อน คือเกริกเกียรติ ชาติจันทร์ เนื่องมาจากก่อนหน้านี้กำลังเกิดศึกการแย่งชิงหุ้นในแบงก์ บี.บี.ซี. ระหว่างเจ้าของเดิมกับสอง วัชรศรีโรจน์ ที่เข้ามาไล่เก็บซื้อหุ้นที่ผู้ถือหุ้นใหญ่เทขายออกมา การช่วยเบรก การเข้ามาไล่เก็บซื้อหุ้นแบงก์ บี.บี.ซี. โดยการสั่งจับสอง วัชรศรีโรจน์ ข้อหาบันหุ้น ซึ่งเป็นการปฏิบัติโดยลำเอียง ทำให้เกริกเกียรติ ชาติจันทร์ ยังรักษาความเป็นเจ้าของกิจการแบงก์ บี.บี.ซี. เอาไว้ได้” รายละเอียดของข่าวดังกล่าวปรากฏตามเอกสารหมายเลข จ.๑ คงมีปัญหาค้นคว้าข้อแรกว่า จำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับข้อความพาดหัวข่าวในหน้าแรกพร้อมภาพใบหน้าของโจทก์ซึ่งมีข้อความว่า “ลับ ชี้นำนวนความผิด จับ “ธารินทร์”” และรายละเอียดเกี่ยวกับข้อความพาดหัวข่าวดังกล่าวนั้น ย่อมทำให้ผู้อ่านข่าวทั่วไปเข้าใจว่าโจทก์มีความผิดและจะถูกจับกุมดำเนินคดีอาญา ดังที่นางแสงทิพย์ ยิ้มละมัย หัวหน้าข่าวเศรษฐกิจหนังสือพิมพ์ไทยรัฐพยานจำเลยเบิกความว่า เมื่ออ่านข่าวดังกล่าวประกอบภาพใบหน้าโจทก์แล้ว รู้สึกว่าโจทก์กระทำความผิด ตัวโจทก์เบิกความว่าโจทก์ไม่เคยถูกเรียกไปสอบสวนดำเนินคดีและไม่ได้ถูกจับกุมตามที่พาดหัวข่าว จำเลยเบิกความว่ามูลเหตุของการเสนอข่าวสืบเนื่องมาจากร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นออกมาให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนว่าจะมีการดำเนินคดีแก่โจทก์ในข้อหาเกี่ยวกับปฏิบัติหน้าที่ของโจทก์ในสมัยที่โจทก์ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ต่อมาได้มีนายรัชชชัย อินทรปัญญา แจ้งความให้ดำเนินคดีแก่โจทก์ แต่ผลของคดีจะเป็นอย่างไรไม่ทราบ นายอายุร ศักดิ์มังกร ทนายจำเลยเบิกความเป็นพยานจำเลยว่าร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุงเป็นผู้ให้ข่าวว่ามีทนายความคนหนึ่งจะแจ้งความจับโจทก์ในข้อหาละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการแก้ไขปัญหของธนาคารกรุงเทพ พาณิชยการ ทำให้ธนาคารได้รับความเสียหาย ต่อมาข่าวดังกล่าวเจียบหายไป และไม่เคยได้ข่าวว่าโจทก์ถูกเรียกไปสอบสวน นายรัฐกร อัสตรธิรยุทธ กรรมการผู้มีอำนาจบริหารดอกเบี๋ย จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์เบิกความในฐานะพยานจำเลยว่ พยานไม่เคยเห็นสำนวนความผิดที่จะใช้จับโจทก์ โจทก์จะเคยถูกจับกุมและถูกสอบสวนหลังจากเสนอข่าวหรือไม่ ไม่ทราบ และจนกระทั่งขณะที่มาเบิกความก็ไม่มีข่าวว่าโจทก์ถูกจับกุมสอบสวน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าโจทก์ไม่เคยถูกจับกุมสอบสวนหรือดำเนินคดี การพาดหัวข่าวทาง

หนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ว่า “ลับ ซึ่สำนวนความผิด จับ “ธารินทร์”” พร้อมตีพิมพ์ภาพใบหน้าของโจทก์ยอมทำให้ผู้อ่านโดยทั่วไปเข้าใจว่าโจทก์ถูกจับกุม สอบสวนดำเนินคดีซึ่งมิใช่ข้อความจริง ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นและถูกเกลียดชังได้ ส่วนข้อความในหน้าที่ ๒ เกี่ยวกับการจับกุมนายสอง วัชรศรีโรจน์ ในข้อหาบั่นทอนราชการกรุงเทพฯ พาณิชย์การ นั้น โจทก์เบิกความว่า การดำเนินคดีแก่นายสองกับพวกเป็นไปตามมติของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ที่มีโจทก์เป็นประธานคณะกรรมการโดยตำแหน่ง และโจทก์มิได้ สนับสนุนกับนายเกริกเกียรติ ชาลีจันทร์ และนายประสาร ไตรรัตน์วรกุล รอง เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พยานโจทก์ เบิกความว่าสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ได้ติดตาม การซื้อขายหุ้นของนายสองกับพวกและกลุ่มบุคคลอื่นๆ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ ก่อนที่โจทก์จะมาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ต่อมาวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ทางสำนักงานฯ ได้รับข้อมูลว่านายสองจะเดินทางไปต่างประเทศวันรุ่งขึ้นสงสัยจะ หลบหนีคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์มอบหมายให้คณะ อนุกรรมการฝ่ายกฎหมายพิจารณาว่ามีทางใดจะป้องกันไม่ให้นายสองเดินทางออก นอกประเทศ คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายพิจารณาแล้วเสนอแนวทางดำเนินการ ๓ แนวทาง แต่แนวทางที่สามารถดำเนินการได้รวดเร็วคือให้กล่าวโทษดำเนินคดี คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์มีมติเห็นชอบให้ดำเนินการตาม แนวทางดังกล่าวตามรายละเอียดเอกสารหมายเลข จ.๗ เห็นว่า โจทก์ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและเป็นประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และ ตลาดหลักทรัพย์ในช่วงเวลาที่คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์มี มติให้กล่าวโทษดำเนินคดีแก่นายสองกับพวกในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นวันที่มีมติโจทก์ก็เข้าร่วมประชุมในฐานะประธานด้วย ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่อาจ ปฏิเสธความรับผิดชอบว่ามติดังกล่าวเป็นเรื่องของคณะกรรมการไม่เกี่ยวกับโจทก์ได้ แต่จากคำเบิกความของนายสองพยานจำเลยได้ความว่า โจทก์กับนายสองไม่มีสาเหตุ โกรธเคืองกัน และนายวิจิตร สุพินิจ ซึ่งเป็นผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยและเป็น คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์โดยตำแหน่งขณะนั้นเบิกความ เป็นพยานจำเลยว่า ฝ่ายตรวจสอบของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และ ตลาดหลักทรัพย์ได้ติดตามตรวจสอบการปันหุ้นของกลุ่มอื่นๆ นอกจากกลุ่มของ นายสองด้วย ไม่ใช่เลือกปฏิบัติเฉพาะกลุ่มของนายสองเพียงกลุ่มเดียว เช่น ติดตาม



การปันหุ้นของบริษัทกฤษดาพานนคร จำกัด บริษัทเงินทุนเฟิร์สซิตี อินเวสเมนต์ จำกัด และบริษัทรัตนการเคหะ จำกัด เป็นต้น คำเบิกความของพยานจำเลยดังกล่าวโจทก์และศาลหลักทรัพย์พยานโจทก์ซึ่งเบิกความว่า การตรวจสอบของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์มีได้เจาะจงตรวจสอบผู้หนึ่งผู้ใดแต่ตรวจสอบหุ้นของบริษัททั่วไป และได้ติดตามการซื้อขายหุ้นของบุคคลอื่นนอกจากกลุ่มของนายสองด้วย แสดงว่าการกล่าวโทษร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่นายสองมิใช่การกระทำที่ลำเอียงหรือเลือกปฏิบัติ การที่จำเลยเสนอข่าวว่าโจทก์ในฐานะประธานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ดำเนินการจับนายสองพร้อมยึดข้อหาเป็นการใช้อำนาจทำเพื่อเพื่อน ซึ่งเป็นการปฏิบัติโดยลำเอียง ย่อมทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าโจทก์มิได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริต ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีคุณธรรมเลือกปฏิบัติมุ่งช่วยเหลือพวกพ้อง ย่อมทำให้โจทก์เสียหายเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง การกระทำของจำเลยทั้งสองกรณีมิใช่การติชมด้วยความเป็นธรรมหรือเป็นการแสดงข้อความโดยสุจริต พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมารับฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง พยานหลักฐานจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยฎีกาในข้อต่อมาว่า หากศาลฟังว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้อง ก็ขอให้ลงโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ซึ่งอยู่ในเครือของจำเลยเท่านั้น เห็นว่า จำเลยต้องรับผิดชอบในฐานะเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์ ซึ่งเสนอข่าวอันเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ในหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์โดยที่จำเลยมิได้เป็นผู้ประพันธ์ข้อความ หนังสือพิมพ์ดังกล่าวเป็นหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวส่วนใหญ่เกี่ยวกับธุรกิจและออกเป็นรายสัปดาห์ ซึ่งมีผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม การให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาทั้งในหนังสือพิมพ์ทั่วไปและในหนังสือพิมพ์ประเภทธุรกิจทั้งรายวันและรายสัปดาห์ย่อมไม่เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดของจำเลย จึงเห็นสมควรให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์เพียง ๒ ฉบับ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ดอกเบี๋ยธุรกิจรายสัปดาห์และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์จำนวน ๒ ฉบับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(วิรัช ลิ้มวิชัย - สุรพล เจียมจู่ไร - ทองหล่อ โถมงาม)

จิตฤดี วีระเวสส์ - ยอ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๗๕/๒๕๔๕ นางสาวพรทิพย์ โจทก์  
หรือภรณีทิพย์ นาคหิรัญกนก  
นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์  
กับพวก จำเลย

แพ่ง ละเมิดโดยการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย (มาตรา ๔๒๓ วรรคหนึ่ง)

อาญา หมิ่นประมาท (มาตรา ๓๒๖)

วิธีพิจารณาความแพ่ง ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน  
นำวิธีพิจารณาในศาลชั้นต้นมาใช้ในชั้นอุทธรณ์ ฎีกา (มาตรา ๑๔๒ (๕),  
๒๔๖, ๒๔๗)

วิธีพิจารณาความอาญา คดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา (มาตรา ๔๖)

ในคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา คำพิพากษาคดีอาญานอกจากจะผูกพัน  
โจทก์และจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้ความในคดีแล้ว ในการพิจารณาคดีส่วนแพ่ง  
ศาลจะต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.วิ.อ.  
มาตรา ๔๖ ด้วย เมื่อข้อเท็จจริงในคดีอาญาฟังว่า ข้อความหรือเนื้อหาสาระละเอียด  
ที่จำเลยที่ ๑ ลงพิมพ์โฆษณาเป็นการใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์ ทำให้โจทก์  
เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง อันเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ข้อเท็จจริง  
จึงฟังว่าจำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อโจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๓ วรรคหนึ่ง  
ส่วนจำเลยที่ ๒ นั้นเมื่อคดีฟังว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าจำเลยที่ ๒  
เป็นผู้ใส่ความโจทก์หรือมีส่วนร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในการกระทำความผิด ลำพังการ  
เป็นเจ้าของและผู้จำหน่ายหนังสือพิมพ์ฉบับพิพาทให้แก่ประชาชนทั่วไปไม่อาจ  
รับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จึงไม่ได้ร่วม  
กระทำละเมิดต่อโจทก์

ปัญหาว่าศาลล่างพิพากษาให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ แม้ไม่มี  
คู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของ  
ประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๒ (๕) ประกอบด้วย  
มาตรา ๒๔๖ และ ๒๔๗



โจทก์ฟ้องว่า โจทก์มอบอำนาจให้นายวินัส กรสุรัตน์ เป็นผู้ดำเนินคดีแทน จำเลยที่ ๑ เป็นบรรณาธิการ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์รายวันข่าวสด จำเลยที่ ๒ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด และเป็นเจ้าของผู้นำออกจำหน่ายหนังสือพิมพ์รายวันดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันพิมพ์และโฆษณาในหนังสือพิมพ์ข่าวสดฉบับประจำวันวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ ในคอลัมน์หน้าบันเทิง โดยพิมพ์ข้อความเป็นหัวข่าวว่า “จิกจิกรวาล ! หึง “ปุย” โอ.เค. นู้ด ! ๕ ล้าน !” และมีใจความในเนื้อข่าวว่า “กระแสลั่งนู้ดโหมหนักไม่เว้นกระทั่งนางงามจักรวาล “ปุย” ภรณีทิพย์... ปุ้ยยกตำแหน่งทรูการันตีชุดค่าแก่ผ้า ๕ ล้าน... ทางนิตยสาร “มิส” อัลบั้มนู้ด... ได้ส่งตัวแทนไปทาบทาม “ปุย” ภรณีทิพย์ นาคหิรัญกนกนางสาวไทยและนางงามจักรวาลปี ๒๕๓๑ เพื่อมาถ่ายอัลบั้มด้วย แต่ปรากฏว่าทาง “ปุย” เรียกค่าตัวเพื่อการนี้สูงถึง ๕ ล้านบาท จึงจะยอมถ่าย... อย่างตอนนี้มีมิสไปติดต่อปุ้ยใช้ไหม ปุ้ย โอเค แต่เงินไม่ถึง ก็คอยดูต่อไปก็แล้วกัน เดี่ยวเล่มอื่นก็เอาไปถ่ายจนได้ เงินแค่ ๕ ล้านบาท ถ้าจะทำกันจริงๆ ต้องมีคนกล้าเสี่ยงแน่นอน..” ซึ่งเป็นความเท็จ จำเลยทั้งสองมีเจตนาร่วมกันกระทำความผิดต่อโจทก์ ทำให้บุคคลที่สามและประชาชนทั่วไปที่ได้อ่านข้อความในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวเกิดความรู้สึกดูหมิ่นเกลียดชัง ขาดความเชื่อถือ และเข้าใจผิดในตัวโจทก์ ประเมินเกียรติยศ คุณสมบัตินิติการกระทำ การดำรงชีวิต พื้นฐานครอบครัว วงศ์ตระกูล ของโจทก์ว่า ต่ำลึนคิดหมดทางทำมาหากินต้องแก้ผ้าถ่ายรูปหาเงินมาเลี้ยงชีพ ทำให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง ความนิยม ภาพลักษณ์ และมีผลกระทบต่อนหน้าที่การงานอาชีพของโจทก์ โดยเฉพาะหน้าที่การงานด้านประชาสัมพันธ์ การถ่ายแบบต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ โจทก์ขอเรียกค่าเสียหายต่อชื่อเสียง เกียรติยศของตนเอง ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อชื่อเสียง วงศ์ตระกูล ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่ออาชีพหน้าที่การงาน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันใช้ค่าเสียหายจำนวน ๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษา ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๘) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์

## ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

## จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “...มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองประการ  
 แรกว่า จำเลยทั้งสองกระทำละเมิดและต้องร่วมกันรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เห็นว่า  
 เมื่อคดีนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาดังกล่าว คำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าว  
 นอกจากจะผูกพันโจทก์และจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นคู่ความในคดีแล้ว ในการพิพากษาคดี  
 ส่วนแพ่งศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม  
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๖ ด้วย เมื่อข้อเท็จจริงในคดีอาญา  
 ฟังเป็นยุติแล้วว่า ข้อความหรือเนื้อหาสาระละเอียดที่จำเลยที่ ๑ ลงพิมพ์โฆษณาขึ้น  
 เป็นการใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์ ทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง  
 อันเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท จำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจฎีกาโต้แย้งว่าข้อความหรือ  
 เนื้อหาสาระละเอียดที่ใส่ความโจทก์นั้นเป็นการเสนอข่าวสารหรือส่งข่าวอันจำเลยที่ ๑  
 มิได้รู้ว่าเป็นความไม่จริง ข้อเท็จจริงในคดีนี้จึงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อ  
 โจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๓ วรรคหนึ่ง ส่วนจำเลยที่ ๒  
 นั้น เมื่อคดีอาญาฟังเป็นยุติว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่า จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ใส่  
 ความโจทก์หรือมีส่วนร่วมร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในการกระทำความผิด ลำพังแต่เพียงได้  
 ความว่าจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของและผู้จำหน่ายหนังสือพิมพ์ฉบับพิพาทให้แก่  
 ประชาชนทั่วไป จึงไม่เพียงพอรับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย  
 ที่ ๑ ดังนั้น คดีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกระทำละเมิดต่อโจทก์ ที่ศาลล่างทั้งสอง  
 พิพากษาให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ปัญหานี้แม้  
 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย  
 ของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง  
 มาตรา ๑๔๒ (๕) ประกอบด้วยมาตรา ๒๔๖ และ ๒๔๗

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ประการต่อไปว่า คำสินไหม  
 ทดแทนที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมานั้นสูงเกินไปหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ได้รับคัดเลือก  
 ให้เป็นนางสาวไทยและนางงามจักรวาล เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของ  
 บุคคลทั่วไปทั้งในประเทศและต่างประเทศ การกระทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ ทำให้



โจทก์เสียหายแก่ชื่อเสียง เกียรติยศของโจทก์ ของวงศ์ตระกูล ตลอดจนอาชีพและหน้าที่การงาน ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดค่าสินไหมทดแทนมานั้นเหมาะสมแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(วนาถ ภูมิถาวร - ปัญญา ถนอมรอด - สุเทพ เจตนาการณ์กุล)

วงษ์เดือน ดาวเรือง - ย่อ

พรเพชร วิจิตรชลชัย - ตรวจ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๑๕/๒๕๔๖ ร้อยตำรวจเอกสมฤกษ์ โจทก์  
 ชัยสุกัญญาสันต์  
 นายเชียรช่วง กัลยาณมิตร  
 กับพวก จำเลย

อาญา หมิ่นประมาท แสดงความคิดเห็นหรือข้อความโดยสุจริต (มาตรา ๓๒๖, ๓๒๙)

โจทก์มีความสัมพันธ์กับ อ. เกินกว่าปกติธรรมดาส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับ อ. ในฐานะสามีภริยาต้องเลิกแล้วต่อกันเพราะการกระทำของโจทก์ ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๑ ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงผู้บังคับบัญชาของโจทก์ เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยแก่โจทก์จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต เป็นการติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งความประพฤติอันไม่สมควรปฏิบัติของโจทก์อันเป็นวิสัยที่จำเลยที่ ๑ ชอบที่จะกระทำได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๒๕ (๓) จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ใส่ความโจทก์เป็นหนังสือต่อพันตำรวจตรีเกรียงศักดิ์ จิตต์สอาด และพลตำรวจตรีจรงค์ จุฑานนท์ ว่าโจทก์เป็นชู้กับนางอลิษา สิงห์คำมา ภริยาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งไม่เป็นความจริง ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง และเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๑ เวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยที่ ๑ นำเรื่องที่ร้องเรียนดังกล่าวไปให้ข่าวแก่จำเลยที่ ๒ ซึ่งมีจำเลยที่ ๓ เป็นบรรณาธิการและได้ร่วมกันกระทำความผิด โดยนำเรื่องดังกล่าวตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์สยามรัฐของจำเลยที่ ๒ ฉบับประจำวันวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ซึ่งพาดหัวข่าวว่า “หมวดดีท่ายคร้ว นครบาลสั่งสอบ” และมีใจความในข่าวว่า “เมื่อวันที่ ๑๘ พ.ค. นี้ ที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลผู้สื่อข่าวรายงานว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พ.ค. ที่ผ่านมา ดร. เชียรช่วง กัลยาณมิตร อายุ ๔๗ ปี ได้เข้าร้องเรียนกับ พ.ต.ต. เกรียงศักดิ์ จิตต์สอาด สว.ผ. รับเรื่องราวร้องทุกข์กองบัญชาการตำรวจนครบาล กล่าวหา ร.ต.ท. สมฤกษ์ ชัยสุกัญญาสันต์ รอง สวส. ลุมพินี ได้เข้ามามีพฤติกรรมชู้สาวกับนางอลิษา สิงห์คำมา อายุ ๓๔ ปี ซึ่งเป็นภริยาของตนพร้อมทั้งยุแหย่ให้นางอลิษาเลิกลากับตน จนต้องไปลงบันทึกประจำวันหย่าขาดจากกันที่ สน. พระโขนง...” ข้อความทั้งหมด



ดังกล่าวไม่เป็นความจริง ทำให้ประชาชนทั่วไปที่อ่านข่าวดังกล่าวหลงเชื่อดูหมิ่นเกลียดชังโจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์เสียหายเสียชื่อเสียง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๑, ๓๒๖, ๓๒๘ ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันโฆษณาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นฉบับในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ไทยรัฐ เดลินิวส์ มีกำหนด ๗ วัน ติดต่อกัน ระหว่างไต่สวนมูลฟ้อง โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต

ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้องจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ ลงโทษจำคุก ๑ เดือน และปรับ ๖,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน เพื่อให้โอกาสจำเลยที่ ๑ ได้กลับตนเป็นพลเมืองดี จึงสมควรรอการลงโทษจำคุกไว้ภายในกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ ๑ ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมจำเลยที่ ๑ มีภริยาอยู่ก่อนแล้วคือ นางนันทวัน กัลยาณมิตร ซึ่งจดทะเบียนสมรสกันตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ มีบุตรด้วยกัน ๓ คน ต่อมาเมื่อปี ๒๕๓๑ จำเลยที่ ๑ จึงอยู่กินกับนางอลิษาฉันสามีภริยา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ จำเลยที่ ๑ ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงผู้บังคับบัญชาของโจทก์กล่าวว่าโจทก์เป็นชู้กับนางอลิษาภริยาของตนตามสำเนาหนังสือร้องทุกข์เอกสารหมายเลข ล. ๑ มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ หรือไม่ ที่โจทก์และนางอลิษาพยานโจทก์เบิกความปฏิเสธว่า นางอลิษาเพียงแค่รู้จักจำเลยที่ ๑ แต่ไม่ได้เป็นภริยาของจำเลยที่ ๑ นั้น เห็นว่า ในข้อนี้จำเลยที่ ๑ มีสำเนาหนังสือคำขอกู้เงินท้ายเอกสารหมายเลข ล. ๑ มาแสดงว่านางอลิษาเป็นภริยาของตน โดยนางอลิษาลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้ยืมรับสถานภาพของตนว่าเป็นภริยาของจำเลยที่ ๑ แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน นอกจากนี้ตามสำเนารายงานประจำวันในเอกสารหมายเลข ล. ๑ ซึ่งลงบันทึกเรื่องราวที่นางอลิษากับจำเลยที่ ๑ แยกทางกัน ทั้งจำเลยที่ ๑ กับนางอลิษายอมรับว่าเป็นสามีภริยากัน แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ข้อเท็จจริงจึงเชื่อได้ตามที่จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า นางอลิษา

เป็นภริยาน้อยของตน ส่วนที่โจทก์อ้างว่าตนเองหาได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนางอลิษาและไม่ทราบด้วยว่านางอลิษาเป็นภริยาของจำเลยที่ ๑ นั้น เห็นว่า โจทก์เบิกความทั้งในชั้นไต่สวนมูลฟ้องและชั้นพิจารณายอมรับว่า รู้จักนางอลิษามานานประมาณ ๒ ถึง ๓ ปี แล้วนางอลิษาเคยมาปรึกษาโจทก์เรื่องคดีรถชน ต่อมาเมื่อนางอลิษามีกรณีพิพาทกับจำเลยที่ ๑ ก็โทรศัพท์มาปรึกษาและมีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อกันด้วย สอดคล้องกับที่จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า เป็นช่วงระยะเวลาเดียวกับที่นางอลิษาเริ่มรู้จักกับโจทก์ ซึ่งในช่วงนั้นจำเลยที่ ๑ พบว่านางอลิษาเที่ยวกลับบ้านดึกทุกวัน จึงว่ากล่าวตักเตือนในฐานะเป็นสามีภริยากัน ต่อมาจำเลยที่ ๑ พบภาพถ่ายที่นางอลิษากับโจทก์ไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ตามภาพถ่ายดังกล่าวนางอลิษาใช้แขนเท้าที่ไหล่ของโจทก์ในลักษณะที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่าบุคคลทั้งสองมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดต่อกัน ซึ่งหากโจทก์และนางอลิษามีความสัมพันธ์ต่อกันตามปกติ ก็ไม่น่าจะทำให้ความเป็นอยู่ในครอบครัวระหว่างจำเลยที่ ๑ กับนางอลิษาต้องมีอันร้าวฉานถึงขั้นต้องแยกทางกัน ประกอบกับโจทก์เองก็มีภริยาอยู่แล้วจึงไม่สมควรที่จะก้าวล่วงเข้าไปยุ่งเกี่ยวในครอบครัวของบุคคลอื่น ที่โจทก์อ้างว่าตนเองไม่ทราบว่านางอลิษาเป็นภริยาของจำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์มีความสัมพันธ์กับนางอลิษาเกินกว่าปกติธรรมดาส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับนางอลิษาในฐานะสามีภริยาต้องเลิกแล้วต่อกันเพราะการกระทำของโจทก์ ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๑ ทำหนังสือร้องทุกข์ถึงผู้บังคับบัญชาของโจทก์เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยแก่โจทก์ตามสำเนาเอกสารหมายเลข ๑ ดังกล่าว จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตเป็นการติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งความประพฤติอันไม่สมควรปฏิบัติของโจทก์อันเป็นวิสัยของจำเลยที่ ๑ ชอบที่จะกระทำได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๙ (๓) จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังขึ้น”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(ประทีป ปิติสันต์ - วิชา มหาคุณ - สุภิญญา ขยารักษ์)

จิตฤดี วีระเวสส์ - ย่อ

กิจชัย จิตธรรารักษ์ - ตรวจ



คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๑๗/๒๕๔๗ พลตำรวจโทเสรี เดมิยเวส โจทก์  
บริษัทข้าวสด จำกัด กับพวก จำเลย

อาญา หมิ่นประมาท หมิ่นประมาทโดยการโฆษณา (มาตรา ๓๒๖, ๓๒๘)

ข้อความที่จำเลยทั้งหกลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ข้าวสดรายวัน ในคอลัมน์ ยุทธจักรแปดแฉก ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องอ้างว่าเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์นั้น เป็นข้อความทั่ว ๆ ไปที่วิจารณ์การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการคัดเลือกตัวบุคคลที่จะเข้ารับตำแหน่งสำคัญในสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า ควรเป็นบุคคลที่อุทิศตนเพื่อทางราชการ โดยไม่มีข้อความใดที่ทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์เข้าใจว่า เจ้าพนักงานตำรวจที่ใช้เวลาราชการไปสะสางเรื่องส่วนตัวตั้งแต่เช้าจรดเย็นเป็นตัวโจทก์ การที่โจทก์นำบทความที่จำเลยที่ ๖ เขียนไว้ในคอลัมน์อื่นก่อนหน้านี้นี้มารวมเข้ากับข้อความในคอลัมน์ดังกล่าวว่าเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ ก็เป็นเพียงความเข้าใจของโจทก์เองเท่านั้น หากใช่เป็นความเข้าใจของบุคคลทั่วไปไม่ เมื่อโจทก์ยึดถือความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นสำคัญทั้ง ๆ ที่บุคคลทั่วไปมิได้มีการรับรู้หรือเข้าใจในถ้อยคำหรือข้อความดังกล่าวว่าเป็นตัวโจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งหกจึงไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในงานป้องกันปราบปรามอาชญากรรม สังคตอาญาของกองบังคับการตำรวจเศรษฐกิจและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ใช้ชื่อว่าบริษัทข้าวสด จำกัด มีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๖ เป็นกรรมการและร่วมดำเนินกิจการของจำเลยที่ ๑ มีวัตถุประสงค์ในการพิมพ์จำหน่ายหนังสือพิมพ์ข้าวสดรายวัน โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์และโฆษณา จำเลยที่ ๖ เป็นผู้เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ข้าวสด ในคอลัมน์ ยุทธจักรแปดแฉก ใช้นามปากกาว่า “พิทักษ์ ๐๐๑” จำเลยทั้งหกได้ร่วมกันกระทำความผิด โดยจำเลยที่ ๖ ในฐานะส่วนตัว ภายใต้การใช้ จ้างวาน และยุยงส่งเสริมของจำเลยทั้งหกได้ใส่ความโจทก์ด้วยข้อความอันเป็นเท็จต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง อันเป็นการหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสาร ในหนังสือพิมพ์ “ข้าวสด” ประจำวันศุกร์ที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๓ ในคอลัมน์ “ยุทธจักรแปดแฉก” มีข้อความว่า “รองบัญชาธิบดีรับงานเมื่อไหร่

คงต้องถามไถ่กันเรื่องแต่งตั้ง ๓ รอง ผบ.ตร. ที่เสธ.นั้นพยายามจะทำเป็นงาน  
ชั้นสุดท้ายก่อนตกเก้าอี้ จะเดินหน้าแต่งตั้งหรือชะลอออกไปก่อน แต่ที่แน่ ๆ หากมีการ  
ทำไฟ ๓ พล.ต.อ.ใหม่ คงไม่มีประเภทใช้เวลาราชการไปสะสมเรื่องส่วนตัวเข้าจรรยา  
แล้วจะได้เลื่อนขั้นเป็นใหญ่เป็นโต เพราะยุคบัญญัติคงไม่มี “ที่ปรึกษา” อำนาจล้นฟ้า  
เต็มแผ่นดินมาล้วงโผดำรวจ เป็นแน่” จากบทความดังกล่าวจำเลยทั้งหกมีเจตนา  
ให้อ่าน และนายบัญญัติ บรรทัดฐาน รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวง  
มหาดไทย ซึ่งกำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเป็นประธานคณะกรรมการ  
ข้าราชการตำรวจ เข้าใจว่าโจทก์ไม่เหมาะสมที่จะได้รับพิจารณาเลื่อนตำแหน่ง  
เป็นรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้ ถ้อยคำที่ระบุว่า “ประเภทใช้เวลาราชการ  
ไปสะสมเรื่องส่วนตัวเข้าจรรยา” หมายความว่า บุคคลที่ไม่ทำงานในหน้าที่  
แต่ใช้เวลาราชการไปทำงานส่วนตัว อันเป็นการใส่ความโจทก์ แม้ข้อเขียนข้างต้น  
จะมีได้ระบุชื่อโจทก์แต่จำเลยที่ ๖ ก็ประสงค์และเจตนาให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเป็นโจทก์  
เนื่องจากจำเลยที่ ๖ เคยเขียนบทความทำนองเดียวกันนี้มาโดยตลอด โดยในช่วงเวลา  
ที่จำเลยทั้งหกเสนอบทความดังกล่าวอยู่นั้นอยู่ใกล้วาระที่คณะกรรมการข้าราชการ  
ตำรวจจะพิจารณาแต่งตั้งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งโจทก์อยู่ในฐานะจะได้รับ  
การพิจารณาเช่นกัน การกระทำของจำเลยทั้งหกทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย  
ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๔, ๓๒๖, ๓๒๘ พระราชบัญญัติ  
การพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๔๘, ๔๙ ให้จำเลยทั้งหกประกาศโฆษณา  
คำพิพากษาของศาลฉบับเต็ม ในหนังสือพิมพ์รายวัน ขาวสด มติชน ไทยรัฐ เดลินิวส์  
สยามรัฐ แนวหน้า ไทยโพสต์ กรุงเทพธุรกิจ เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน โดยจำเลย  
ทั้งหกเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ห้ามจำเลยทั้งหกประกอบอาชีพเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์  
เป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันพ้นโทษตามคำพิพากษา

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น  
อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “พิเคราะห์แล้ว ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า  
คดีโจทก์มีมูลความผิดตามฟ้องหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า ข้อความที่ลงพิมพ์ใน  
หนังสือพิมพ์ขาวสดรายวัน ฉบับลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๓ ซึ่งจำเลยที่ ๖ เขียนลง



ในคอลัมน์ยุทธจักรแปดแฉกตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้อง เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ เห็นว่า การใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม จนทำให้ผู้นั้นต้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง อันจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ นั้น จะต้องได้ความว่า การใส่ความดังกล่าวได้ระบุถึงตัวบุคคล ผู้ถูกใส่ความเป็นการยืนยันแน่นอน หรือหากไม่ระบุถึงผู้ที่ถูกใส่ความโดยตรง การใส่ความนั้นก็ต้องได้ความว่าหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ ส่วนการใส่ความที่เป็นถ้อยคำหรือข้อความอันจะทำให้ผู้ที่ถูกใส่ความต้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ก็มีใช้จะพิจารณาหรือวัดจากความรู้สึกของผู้ถูกใส่ความเป็นสิ่งสำคัญ แต่อย่างไร เพราะอารมณ์และความรู้สึกของบุคคลจะมีที่มาจากความเห็นแก่ตนเอง ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ดังนั้น การพิจารณาว่าถ้อยคำหรือข้อความใดจะเป็น การใส่ความผู้อื่นจนทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังหรือไม่ จึงต้อง พิจารณาจากการรับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความเข้าใจในถ้อยคำหรือข้อความนั้น ของวิญญูชนทั่ว ๆ ไป เป็นเกณฑ์ที่จะให้รับฟังว่าเป็นหมิ่นประมาทตามบทบัญญัติ ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๖ และมาตรา ๓๒๘ หรือไม่ ข้อความที่จำเลย ทั้งหกตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ข่าวสดรายวัน ฉบับลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๓ ตามเอกสาร หมายเลข จ.๑๖ ที่โจทก์บรรยายฟ้องอ้างว่าเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ความว่า “รองบัญญัติ รับงานเมื่อไหร่ คงต้องถามไถ่กันเรื่องแต่งตั้ง ๓ รอง ผบ.ตร. ที่เสธ.หนั่นพยายามจะ ทำเป็นงานชิ้นสุดท้ายก่อนตกเก้าอี้ จะเดินหน้าแต่งตั้งหรือชะลอออกไปก่อน แต่ที่แน่ ๆ หากมีการทำไฟ ๓ พล.ต.อ.ใหม่ คงไม่มีประเภทใช้เวลาราชการไปสะสางเรื่องส่วนตัว เข้าจรดเย็น แล้วจะได้เลื่อนขั้นเป็นใหญ่เป็นโต เพราะยุคบัญญัติคงไม่มี “ที่ปรึกษา” อำนาจล้นฟ้าเต็มแผ่นดินมาล้วงไผ่ตำรวจเป็นแน่” นั้น ก็เป็นข้อความทั่ว ๆ ไปที่วิจารณ์ การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการคัดเลือกตัวบุคคลที่จะเข้ารับตำแหน่ง สำคัญในสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าควรเป็นบุคคลที่อุทิศตนเพื่อทางราชการ โดย ไม่มีข้อความใดที่ทำให้ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ข่าวสดรายวันในคอลัมน์ยุทธจักรแปดแฉก เข้าใจว่า เจ้าพนักงานตำรวจที่ใช้เวลาราชการไปสะสางเรื่องส่วนตัวตั้งแต่เช้าจรดเย็น เป็นตัวโจทก์ เนื่องจากข้าราชการที่ประพฤติปฏิบัติตัวเช่นนั้น มิใช่มีเฉพาะข้าราชการ ตำรวจ แต่ยังมีเจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายอื่นอีกเป็นจำนวนมากที่มีได้อุทิศตนให้แก่ทาง ราชการ การที่โจทก์นำบทความที่จำเลยที่ ๖ เขียนไว้ในคอลัมน์อื่นของหนังสือพิมพ์ ข่าวสดรายวันก่อนหน้านั้น ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๗ ถึง จ.๒๕ มารวมเข้ากับ ข้อความในคอลัมน์ยุทธจักรแปดแฉกที่จำเลยทั้งหกลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ข่าวสด

รายวัน ฉบับวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๓ ตามที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ ก็เป็นเพียงความเข้าใจของโจทก์เองเท่านั้น หาใช่เป็นความเข้าใจของบุคคลทั่วไปไม่ เมื่อโจทก์ยึดถือความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นสำคัญ ทั้ง ๆ ที่บุคคลทั่วไปไม่ได้มีการรับรู้หรือเข้าใจในถ้อยคำหรือข้อความดังกล่าวว่าเป็นตัวโจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งหกจึงไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า คดีโจทก์ไม่มีมูลความผิดแล้วพิพากษายกฟ้องมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น”

พิพากษายืน

(สดศรี สัตยธรรม - จำคุก แสนกักดี - สุมิตร สุภาคุณย์)

วงศ์เดือน ดาวเรือง - ย่อ

พรเพชร วิชิตชลชัย - ตรวจ



ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6060/2548

นายชวน หลีกภัย

โจทก์

ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง กับพวก

จำเลย

ป.อ. มาตรา 328

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐลงพิมพ์ข้อความมีหัวข้อความว่า “แน่ชัด ๆ “ชวน” บอกให้ปกปิด” ส่วนเนื้อข่าวมีข้อความว่า “ร้อยตำรวจเอกเฉลิมกล่าวว่า คดีบีบีซีเกิดขึ้น นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีการกดโกธนาการบีบีซี นายชวน หลีกภัย หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นทราบ ก็มีการบอกให้ปกปิดไว้อย่าพูดอะไร ตัวเองก็ยิ้มเจิบ อย่างนุ่มนวล รัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์แต่ละคนผูกไทใส่สุทพุดเพราะอย่างเดียว สื่อมวลชนก็ชื่นชม...” ข้อความที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ดังกล่าวมีความหมายธรรมดา ประชาชนทั่วไปเข้าใจความหมายได้ว่า โจทก์ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยหน้าที่ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ดำเนินการสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องทุจริตในธนาคารกรุงเทพ พาณิชยการ จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารบีบีซี ทั้ง ๆ ที่นายธารินทร์รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้รายงานเรื่องการทุจริตดังกล่าวให้ทราบแล้ว แต่โจทก์กลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการทั้งยังบอกให้นายธารินทร์ปกปิดเรื่องการทุจริตไว้ไม่ให้เปิดเผย มีลักษณะเป็นการใส่ความโจทก์ต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง เป็นการเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติคุณของโจทก์ จึงเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท แม้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ภายหลังจากการอภิปรายในรัฐสภา และจำเลยที่ 2 มาลงพิมพ์โฆษณาเผยแพร่โดยมิได้เสริมแต่งข้อความหรือสอดแทรกความคิดเห็นก็ไม่ทำให้ไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท

โจทก์ฟ้องว่า ระหว่างวันที่ 13 ถึงวันที่ 14 มีนาคม 2540 เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสามได้ร่วมกันกระทำความผิดต่อโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 ได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐด้วยข้อความว่า “คดีบีบีซีเกิดขึ้น นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีการกดโกธนาการบีบีซี นายชวน หลีกภัย หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นทราบ ก็มีการบอกให้ปกปิดไว้ อย่าไปพูดอะไร ตัวเองก็ยิ้มเจิบ ๆ อย่างนุ่มนวล รัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์แต่ละคนผูกไทใส่สุทพุดเพราะอย่างเดียว สื่อมวลชนก็ชื่นชม” และได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ในระหว่างบรรยายให้คณะสงฆ์ที่วัดสามพระยาฟังด้วยข้อความว่า “คดีบีบีซีนั้น เวลานี้นายชวน หลีกภัย ออกมาดำ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองรู้ว่าการกระทำผิดกลับหมกหมมเอาไว้ ตัวเองและนายสมัคร สุนทรเวช จึงต้องมาต่อสู้อับพรรคประชาธิปัตย์ เฉลิมกับสมัคร รวมกันเมื่อไรก็

เหมือน รักกับยม ไม่มีทางแพ้ เรื่องบีบีซี นั้น นายกรัฐมนตรีได้สั่งการให้ดำเนินการเต็มที่ รัฐบาลต้องการเอาทรัพย์สินของประเทศชาติกลับคืนมา รัฐบาลนี้จะทำอย่างตรงไปตรงมาว่าใครผิดบ้าง ไม่ให้เหมือนรัฐบาลประชาธิปัตย์ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังทราบเรื่องแล้ว รายงานให้นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีทราบ แต่ไม่มีการดำเนินการใดๆ คดีบีบีซีที่เกิดขึ้น คุณธารินทร์ รว. คลัง รู้ว่ามีการคดโกง รายงานให้นายชวนทราบ คุณชวนก็บอกว่าให้ปกปิดไว้ อย่าไปพูดอะไร โดยตัวเองก็นั่งยิ้มเยิบๆ อย่างนุ่มนวล รัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์แต่ละคนผูกไทยใส่สุทพุดเพราะอย่างเดียว...รัฐบาลชวนกวาดขยะบีบีซีไว้ใต้พรมเมื่อเปิดตุ๊กกวาดจนฝุ่นฟุ้ง มาถึงรัฐบาลบีบีซีก็จะทำให้สะอาด ใครเอาเงินไปก็ต้องเอากลับมาคืนให้ได้" โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้ตีพิมพ์คำสัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ฉบับลงวันที่ 14 มีนาคม 2540 การให้สัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 และการเสนอข่าวคำให้สัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ดังกล่าวเป็นกรณีที่จำเลยทั้งสามมีเจตนาหมิ่นประมาทใส่ความโจทก์ต่อบุคคลที่สามทำให้ผู้ฟังคำสัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 และผู้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์เข้าใจว่า โจทก์ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี กระทำการโดยไม่ชอบด้วยหน้าที่ละเว้นการปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่ดำเนินการสอบสวนหรือหาตัวผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเรื่องการทุจริตในธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด (มหาชน) ทั้งๆ ที่นายธารินทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในขณะนั้นได้รายงานเรื่องการทุจริตดังกล่าวให้ทราบแล้วแต่โจทก์กลับเพิกเฉย ไม่ดำเนินการแต่ประการใด ทั้งยังบอกให้นายธารินทร์ปกปิดเรื่องการทุจริตไว้โดยมิให้ไปเปิดเผย ณ ที่ใด โจทก์มีพฤติกรรมเหมือนกวาดขยะซุกไว้ใต้พรมซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นความเท็จทั้งสิ้น การให้สัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 และการเสนอข่าวของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชังจากผู้ฟังการให้สัมภาษณ์ของจำเลยที่ 1 และจากประชาชนผู้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ เหตุเกิดที่แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แขวงคลองตันเหนือ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร และทุกแขวงทุกเขตทั่วกรุงเทพมหานคร และทุกตำบลทุกอำเภอทั่วราชอาณาจักร ขอให้ลงโทษตามกฎหมายอาญา มาตรา 326, 328, 332, 83 พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.2484 มาตรา 48 ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ไทยโพสต์ เดลินิวส์ สยามโพสต์ และมติชน ติดต่อกันเป็นเวลา 15 วัน หากจำเลยทั้งสามไม่สามารถลงโฆษณาคำพิพากษาของศาลในหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่งไม่ว่าด้วยเหตุใด ให้จำเลยทั้งสามลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับอื่นตามที่โจทก์เป็นผู้กำหนด โดยให้จำเลยทั้งสามเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ

ระหว่างนัดสืบพยานจำเลย จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ตกลงกับโจทก์โดยยอมรับผิดและประกาศขอขมาโจทก์ โจทก์ยินยอมและขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 3 ศาลอนุญาตและมีคำสั่งจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 จากสารบบความ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ประกอบมาตรา 326 (ที่ถูกไม่ต้องปรับบทมาตรา 326) พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.2484 มาตรา 46 วรรคสอง



ให้ลงโทษจำคุก 6 เดือน ปรับ 20,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้รับโทษจำคุกมาก่อน เพื่อให้โอกาสจำเลยที่ 2 กลับตัวเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30) ให้จำเลยที่ 2 โฆษณาคำพิพากษาโดยย่อพอได้ใจความในหนังสือพิมพ์ จำนวน 5 ฉบับ คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มติชน เดลินิวส์ ข่าวสด และแนวหน้า เป็นเวลาติดต่อกันฉบับละ 7 วัน ด้วยตัวอักษรขนาดเท่าหนังสือพิมพ์ทั่วไปที่เสนอข่าวเป็นปกติ โดยให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระค่าโฆษณา หากจำเลยที่ 2 ไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวให้โจทก์เป็นผู้โฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นหรือฉบับอื่นแทนจำเลยที่ 2 โดยให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระค่าโฆษณาทั้งหมด ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยที่ 2 อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังยุติได้ว่า ในขณะที่เกิดเหตุโจทก์เป็นหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์และเป็นผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร จำเลยที่ 1 เป็นหัวหน้าพรรคมวลชนเป็นสมาชิกผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร และดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยในรัฐบาลที่พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เป็นนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ 2 เป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์รายวันออกจำหน่ายทั่วราชอาณาจักร หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับวันที่ 14 มีนาคม 2540 ได้ลงพิมพ์ข้อความในหน้า 17 มีหัวข้อข่าวว่า “แฉชัดๆ “ชวน” บอกให้ปกปิด” ส่วนเนื้อข่าวมีข้อความว่า “ร้อยตำรวจเอกเฉลิมกล่าวว่า คดีบีบีซีเกิดขึ้น นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีการกดโกงธนาคารบีบีซี นายชวน หลีกภัย หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้นทราบ ก็มีการบอกให้ปกปิดไว้อย่างพูดอะไร ตัวเองก็ยิ้มเจิบๆ อย่างนุ่มนวล รัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์แต่ละคนผูกไทใส่สุทพุดเพราะอย่างเดียวสื่อมวลชนก็ชื่นชม...” รายละเอียดตามเอกสารหมายเลข 1 มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโจทก์ตามที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษหรือไม่ จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 มิได้มีเจตนาหมิ่นประมาทโจทก์เพราะข้อความที่ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐดังกล่าวจำเลยที่ 1 ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ภายหลังจากการอภิปรายในรัฐสภาโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคประชาธิปัตย์ซึ่งรวมทั้งตัวโจทก์ด้วย เกี่ยวกับเรื่องการทุจริตคดโกงภายในธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารบีบีซี จนเป็นเหตุให้เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในระบบธนาคารและทำให้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไม่มั่นคง การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นตัวแทนรัฐบาลออกมาให้สัมภาษณ์ดังกล่าวเป็นการตอบโต้ฝ่ายค้าน ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่นักการเมืองจากทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านจะมีการให้สัมภาษณ์ตอบโต้กัน ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นที่สนใจของประชาชนเป็นจำนวนมาก จำเลยที่ 2 ในฐานะบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจึงได้รายงานข้อเท็จจริงให้ประชาชนทั่วไปทราบทั้งข้อมูลของฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน อันเป็นการทำหน้าที่ตามจรรยาบรรณและตามปกติวิสัยของการประกอบวิชาชีพสื่อมวลชน ซึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นและสื่อมวลชนทุกแขนงรวมทั้งวิทยุและโทรทัศน์ก็เสนอข่าวดังกล่าว

ด้วย โดยจำเลยที่ 2 มิได้แต่งเติมสอดแทรกความคิดเห็นอย่างอื่นไปในข่าวด้วยแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยที่ 2 ที่ลงข่าวตามเอกสารหมาย จ.1 จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทนั้น เห็นว่า ข้อความที่จำเลยที่ 2 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐตามเอกสารหมาย จ.1 ดังกล่าวมีความหมายธรรมดาสามัญมีความหมายพิเศษอันต้องแปลความเสียก่อนจึงจะเข้าใจความหมายได้ ประชาชนทั่วไปได้อ่านข้อความดังกล่าวก็เข้าใจความหมายได้ว่า โจทก์ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยหน้าที่ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ดำเนินการสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องทุจริตในธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารบีบีซี ทั้งๆ ที่นายธารินทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในขณะนั้นได้รายงานเรื่องการทุจริตดังกล่าวให้ทราบแล้ว แต่โจทก์กลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการ ทั้งยังบอกให้นายธารินทร์ปกปิดเรื่องการทุจริตไว้ไม่ให้เปิดเผย ซึ่งเห็นได้ว่าจำเลยที่ 2 ย่อมทราบความหมายดังกล่าวดีกว่าประชาชนทั่วไป เพราะได้ประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์มาตั้งแต่ปี 2507 และเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมาตั้งแต่ปี 2527 และในฐานะเป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จำเลยที่ 2 สามารถยับยั้งมิให้ลงพิมพ์ข้อความดังกล่าวในหนังสือพิมพ์ได้ แล้วทำการตรวจสอบเสียก่อนว่าข้อความดังกล่าวเป็นความจริงหรือไม่ สมควรที่จะลงพิมพ์แพร่หลายหรือไม่ แต่จำเลยที่ 2 ก็หาได้กระทำไม่ เมื่อจำเลยที่ 2 สืบพยานก็เบิกความตอบทนายโจทก์ถามว่า ย่อมรับว่าก่อนที่จะนำข้อความดังกล่าวลงตีพิมพ์นั้นไม่ทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นความจริงหรือไม่ อันแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 2 มีเจตนาจะลงข่าวเพื่อให้หนังสือพิมพ์ขายดีอย่างเดียวโดยไม่ใยดีว่าโจทก์จะได้รับความเสียหายจากการลงข่าวหรือไม่ เมื่อข้อความตามที่จำเลยที่ 2 ลงข่าวดังกล่าวข้างต้นมีลักษณะเป็นการใส่ความโจทก์ต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง เป็นการเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและเกียรติคุณของโจทก์ จึงเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามที่โจทก์ฟ้องแล้ว แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นผู้กล่าวข้อความดังกล่าวและจำเลยที่ 2 นำข้อความดังกล่าวมาลงพิมพ์โฆษณาเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐโดยมิได้เสริมแต่งข้อความหรือสอดแทรกความคิดเห็นตามที่อ้างก็ตามก็ไม่ทำให้ข้อความดังกล่าวซึ่งเป็นการใส่ความโจทก์และเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทดังกล่าวกลับมาไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับที่ลงข้อความหมิ่นประมาทโจทก์ดังกล่าวจึงมีความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาด้วยเอกสารตามที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษมา ที่จำเลยที่ 2 อ้างว่าไม่มีเจตนากระทำความผิดจึงฟังไม่ขึ้น และจำเลยที่ 2 ก็ยอมรับว่าข้อความดังกล่าวเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ โดยจำเลยที่ 1 ผู้กล่าวข้อความดังกล่าวได้ยอมรับผิดและประกาศขอขมาโจทก์ และโจทก์ยินยอมโดยได้ถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ไปแล้ว ที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า จำเลยที่ 2 แสดงข้อความดังกล่าวโดยสุจริตติชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งบุคคลหรือสิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทเพราะเข้าองค์ประกอบของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 (3) นั้น เห็นว่า ข้อความที่ลงพิมพ์ดังกล่าวมีหัวข้อข่าวว่า แฉชัดๆ ชวนบอกให้ปกปิดและมีรายละเอียดมุ่งเน้นให้เข้าใจว่า โจทก์บอกให้นายธารินทร์ปกปิดเรื่องการทุจริตในธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด (มหาชน) ซึ่งแสดงว่าโจทก์กระทำการไม่ชอบด้วยหน้าที่และละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่มีพฤติการณ์ให้เข้าใจว่าเป็นจริง ซึ่งจำเลยที่ 2 เองก็ยอมรับว่าขณะลงพิมพ์จำเลยที่ 2 ไม่ทราบว่าข้อความดังกล่าวจะเป็นความจริงหรือไม่ ที่จำเลยที่ 2



อ้างว่าแสดงข้อความดังกล่าวโดยสุจริตติชมด้วยความเป็นธรรม จึงไม่มีเหตุอันพึงรับฟัง กรณีไม่เข้าข้อ  
ยกเว้นความผิดตามที่อ้าง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย  
ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น"

พิพากษายืน